

Het zonlicht weerkaatste tegen de gebouwen van Los Angeles als de schittering van diamanten tegen een ijsberg. In het verblindend witte licht lag Sabina naakt op een ligstoel. Haar geöliede, honingbruine lichaam tintelde onder de warme zon. Straks zou ze naar het zwembad beneden gaan om af te koelen, maar voor die tijd moest er een reeks rituelen worden uitgevoerd. Eerst lag ze een tijdje op haar rug, haar gezicht met crème en de rest van haar lichaam met olie ingesmeerd. Haar prachtige, lange blonde haar was afgeschermd tegen de zon, haar ogen waren bedekt met in hazelnotenolie gedrenkte pads, en een vochtige doek omlijstte haar gezicht om de nauwelijks zichtbare littekens van het jaar daarvoor niet aan de zon bloot te stellen. Om dezelfde reden waren ook haar borsten met vochtige pads bedekt. De drie operaties die ze had ondergaan waren goed geslaagd en hadden geen sporen achtergelaten. De eerste ingreep, toen ze achtendertig was, later dan ze had gedacht, had de rimpeltjes in haar voorhoofd weggewerkt en haar oogleden opgetrokken tot ze weer exact zo waren als een paar jaar geleden. De tweede, op haar eenenveertigste, had haar borsten een volheid en stevigheid gegeven die ze nooit hadden bezeten, ook niet toen ze zestien was. De operatie van vorig jaar was iets ingrijpender dan de eerste, waarbij ook een paar plooitjes boven de oren werden weggewerkt. Als ze een goede dag had zag ze eruit als vijfendertig, bij een heel goede dag als eenendertig, en voor het oog van de camera zag ze er zelfs nog jonger uit... Althans, wanneer de cameraman zijn vak verstond.

Sabina Quarles was vijfenveertig en haar lichaam was nagenoeg perfect. Ze trainde elke ochtend een uur, werd

drie keer in de week gemasseerd, zwom elke middag, en liep elke dag drie kilometer als het niet te warm was. Niet joggen, maar lopen. Ze zou daar gek zijn. Ze had geen vijfduizend dollar aan haar borsten gependend om ze weer te laten verzakken door over het asfalt van Beverly Hills te rennen.

Ze droeg het liefst laag uitgesneden jurken die het decolleté lieten zien van haar volmaakte honingkleurige borsten. En het split in haar rokken was hoog genoeg om haar dij te laten zien. Terecht. Ze had benen waar de meeste vrouwen een moord voor zouden doen. Die had ze niet door een chirurgische ingreep verkregen. Die had ze van God. En Hij had haar goed bedeed. Eigenlijk was Hij buitengewoon goedgeefs geweest voor Mary Elizabeth Ralston, bijna een halve eeuw geleden geboren in Huntington, Pennsylvania. Haar vader was mijnwerker, haar moeder serveerster in een chauffeurscafeteria waar de naam 'The Cafe' de hele nacht in neonletters aan- en uitflitste. Haar vader overleed toen ze negen was, haar moeder was binnen zeven jaar drie keer hertrouwd, twee keer weduwe geworden, en gestorven toen Mary Elizabeth zeventien was. Er was niets meer dat haar aan Huntington bond, als het er ooit al geweest was. Dus stapte Mary Elizabeth op een Greyhound-bus naar New York. Vanaf die dag bestond Mary Elizabeth Ralston niet meer. In New York werd ze Virginia Harlowe, een naam die haar toentertijd voorkwam als het toppunt van glamour. Ze liet zich inschrijven bij modellenbureaus en kwam uiteindelijk als revuedanseress terecht in een show die wel heel ver weg was van Broadway. Toch vond ze het het hoogtepunt van haar leven, totdat ze op haar eenentwintigste een filmrol kreeg aangeboden. In die dagen was haar haar gitzwart. Ze verfdde het zorgvuldig om de blonde wortels te maskeren en haar grote, amandelvormige groene ogen te accentueren. Ze kreeg geen garderobe voor deze film, maar werd met

twee andere meisjes en een man naar een ijskoud magazijn aan de Lower East Side gestuurd. Het was een rol waar ze nooit meer aan terugdacht. Nooit. Het leven van Virginia Harlowe was nog korter dan dat van Mary Elizabeth Ralston. Er volgden nog een paar soortgelijke rollen en een baantje in een striptent aan de West Side. Maar ze was slim genoeg om te beseffen dat ze op een dood spoor was beland. Op een avond viel haar oog op de naam Sabina Quarles in een magazine dat iemand in de gemeenschappelijke kleedkamer had achtergelaten. Het geld dat ze had gespaard was genoeg voor een ticket naar L.A. Ze was vierentwintig en ze wist dat het bijna te laat was. Bijna, maar nog niet helemaal. Ze liet de zwarte haarverf in New York achter en arriveerde als blondine in Californië. Binnen drie weken had ze een huurkamer en een agent gevonden. Over het filmwerk dat ze in New York had gedaan werd niet meer gesproken. Dat maakte deel uit van een leven waaraan ze niet meer herinnerd wilde worden. Sabina Quarles, die ze sindsdien was en bleef, had de neiging alles te vergeten wat haar niet schikte: het leven van een mijnwerkersgezin, de striptent in New York, de goedkope pornofilms die ze in het magazijn aan de Lower East Side had gemaakt. In L.A. werd ze gecast voor een paar commercials, ze deed een screen-test voor MGM en voor Fox, en binnen zes maanden had ze een rolletje in een niet onaardige film. Daarna volgden nog drie kleine rollen, en uiteindelijk een grote. Op haar zesentwintigste was haar gezicht bekend bij diverse regisseurs. Haar acteerprestaties waren niet uitzonderlijk, maar goed genoeg. Haar agent vond een coach die haar ruwe kantjes bijschaafde, en hij hielp haar ook aan nieuwe rollen. Op haar achtentwintigste waren haar naam en gezicht algemeen bekend, en haar persagent zorgde ervoor dat haar naam regelmatig in de bladen opdook. Ze werd in verband gebracht met een aantal mannelijke sterren, en op haar dertigste had ze een verhou-

ding met een populaire Hollywood-acteur. Nadat ze samen met hem in een film had gespeeld, raakte ze nog meer in trek. Het was een carrière die ze door hard werken en op haar rug had veroverd, en ook door haar bereidheid meer kleren uit te trekken dan haar collega's, en niet in de laatste plaats doordat ze uiteindelijk had leren acteren. Op haar tweeëndertigste verdween ze een tijdje uit het zicht, maar ze maakte een spectaculaire rentree in een film die de hemel in werd geprezen en waarvan iedereen bezwoer dat die haar tot een ster zou maken. Dat gebeurde niet, maar ze had genoeg indruk gemaakt om betere rollen te krijgen dan haar eerder waren toebedeeld.

Sabina Quarles had hard gewerkt om dit punt te bereiken. En al was ze op haar vijfenveertigste geen wereldster, haar naam was bekend in Hollywood, en bioscoopbezoekers in het hele land wisten zich haar na enig nadenken te herinneren. O, ja... Speelde zij niet in... Een nadenkende uitdrukking, dan een glimlach en een verlekkerde blik op het gezicht van mannen. Ze was het soort vrouw over wie mannen seksuele fantasieën hadden, ook al was ze zelf met de jaren buitengewoon selectief geworden. Sabina Quarles had uithoudingsvermogen en een lichaam dat haar niet in de steek liet, hoe oud ze ook was. Daar zorgde ze wel voor, en ook voor alles wat erbij hoorde. Ze onderhield haar contacten, belde elke dag haar agent, en was gemakkelijk om mee te werken.

Sabina Quarles was geen prima donna, ze was filmster... min of meer. Een van die sterren van het tweede garnituur die soms langer stralen dan de grote namen die in de Hollywoodstudio's komen en gaan en vervangen worden door jongere, frissere gezichten. Het gezicht van Sabina Quarles was nog steeds het aanzien waard. Ook al liet ze de kassa niet rinkelen, dankzij haar kwamen mannen voldaan de bioscoop uit. Ze bezat nog dezelfde aan-

trekkingskracht die ze op haar eenentwintigste had. Mannen wilden haar aanraken. En daar hield ze van, of ze het toestond of niet. Daar ging het niet om. Haar lichaam was haar sleutel tot succes, en dat was het altijd geweest.

Met een blik op de wekker die naast haar op het terras stond draaide ze zich van haar rug op haar buik. Met een soepele polsbeweging pakte ze de grote pot crème en smeerde opnieuw haar gezicht en armen in. Die waren nog net zo jong en stevig als de rest van haar lichaam. Aan Sabina was geen millimeter verslapt of verzakt.

De telefoon ging op het moment dat ze op wilde staan. Het was tijd voor haar twee grote glazen mineraalwater voordat ze naar beneden ging voor een duik in het zwembad. Ze keek op haar horloge en vroeg zich af wie het was. Ze had haar agent vandaag al gebeld.

‘Hallo?’ Alles aan Sabina Quarles was gelikt en honingzoet. Haar stem was diep en zacht, een sexy stem die mannen opwond terwijl ze in de donkere bioscoopzaal naar haar zaten te kijken.

‘Sabina Quarles, alstublieft,’ zei een jonge vrouwenstem aan de andere kant van de lijn. De stem kwam haar niet bekend voor.

‘Daar spreekt u mee.’ Ze stond in de woonkamer met de telefoon in haar hand, terwijl ze met de andere hand haar lange blonde haar naar achteren streek. Niemand zou vermoeden dat het haar eigen kleur niet was. Alles aan Sabina was perfect uitgevoerd, zorgvuldig uitgedacht en volmaakt onderhouden. Ze was een leven lang bezig geweest met te worden wie ze was, en ze had het goed aangepakt. Het was alleen jammer dat ze niet verder was gekomen in haar carrière. Ze had zich wel eens afgevraagd waarom niet, maar ze had het nooit opgegeven. Nooit had ze het gevoel dat het te laat was. Er was niets ouds, vermoeds of afgetakelds aan Sabina. Ze was nog steeds een vrouw op weg naar de top, ook al was er het

afgelopen jaar weinig vooruitgang geboekt. Ze maakte zich geen zorgen over het gebrek aan belangrijke rollen, zolang er maar geld binnenkwam. Nog geen maand geleden had ze een advertentie voor sabelbont gedaan. Ze pakte alles aan om haar inkomen gestaag te laten binnenstromen... zolang het maar geen tv was. Ze zou zich nooit tot televisie verlagen.

‘U spreekt met het kantoor van Mel Wechsler,’ vervolgde de stem gewichtig. Melvin Wechsler was de grootste producer van Hollywood, en iedereen die voor hem werkte, deelde in zijn roem. Zijn secretaresse klonk in elk geval alsof ze die mening was toegedaan. Sabina glimlachte. Ze was een paar jaar geleden twee of drie keer met hem uit geweest. Want afgezien van zijn positie was Mel Wechsler ook een heel aantrekkelijke man. Ze vroeg zich af wat hij van haar wilde.

‘Ja?’ Er klonk een lach door in haar stem terwijl ze haar woonkamer rondkeek. Het moderne appartement stond aan Linden Drive in een iets minder glamourachtig deel van Beverly Hills, maar het adres was nog altijd indrukwekkend. Het appartement was voornamelijk wit gemeubileerd en had twee spiegelwanden. Ze keek naar haar naakte spiegelbeeld, naar haar hoge, stevige borsten, exact die waarvoor ze betaald had, en naar haar nog steeds mooie lange benen. Ze keek graag naar zichzelf. Niets aan haar spiegelbeeld maakte haar angstig of bezorgd, en mocht er iets verschijnen dat haar niet beviel, dan wist ze precies wat er moest gebeuren.

‘Meneer Wechsler vraagt of u vanmiddag met hem wilt lunchen. In de Bistro Gardens.’ Ze vroeg zich af waarom hij niet zelf had gebeld en waarom het op zo korte termijn moest. Misschien ging het om een filmrol, ook al had hij de afgelopen tijd bijna geen film meer gemaakt. Melvin Wechslers grootste hits waren op tv te zien. En hij wist dat ze geen televisie deed. Dat wist iedereen. Televisie was rotzooi, en dat zei ze tegen iedereen die het

maar horen wilde. Zij was Sabina Quarles. Zij had geen tv-werk nodig. Dat zei ze ook tegen haar agent wanneer het onderwerp ter sprake kwam, en dat gebeurde niet vaak meer. Dan liever advertenties, zoals die voor de sabalbontjas. Dat had nog enige stijl, iets wat tv wat haar betrof niet bezat. Maar Mel Wechsler had wel degelijk stijl. En ze had vanmiddag toch niets beters te doen. Het was kwart voor elf.

‘Eén uur?’ Het kwam niet bij het meisje op dat Sabina zou weigeren. Dat deed niemand. In elk geval verdomd weinig mensen, en actrices al helemaal niet.

‘Kwart over een,’ zei Sabina geamuseerd. Het was een spel dat iedereen in Hollywood speelde, en zij was er beter in dan dit meisje. Dat wisten ze allebei.

‘Dat is dan afgesproken. De Bistro Gardens,’ herhaalde ze, alsof Sabina het zou vergeten.

‘Zeg maar tegen hem dat ik er zal zijn.’

En of je er zal zijn, trut, dacht het meisje bij zichzelf toen ze ophing en doorschakelde naar meneer Wechsler. Zijn secretaresse nam de boodschap aan dat Sabina Quarles hem om kwart over een zou ontmoeten, en Wechsler zag er tevreden uit toen ze hem de notitie overhandigde.

Sabina zag er ook tevreden uit. Mel Wechsler. Nu ze erover nadacht had ze hem lange tijd niet gezien. Tien jaar geleden had hij haar meegenomen naar de Academy Awards. Ze had altijd vermoed dat hij zich meer tot haar aangetrokken voelde dan hij liet blijken, maar op de een of andere manier hadden ze nooit werk van elkaar gemaakt.

Ze liep van haar kleedkamer, een hokje met spiegelwanden, naar de kleine badkamer die eraan grensde en stapte onder de douche. Het warme water voelde weldadig aan op haar geoliede huid. Terwijl ze haar haar waste, vroeg ze zich af wat ze zou aantrekken voor de lunch met Melvin Wechsler. Het hing er helemaal van af wat hij voor haar in gedachten had: werk, of iets per-

soonlijkers. Ze wist niet precies wat voor imago ze moest uitstralen: de populaire ster op weg naar de top, of de sexy vrouw van de wereld. Ze begon te lachen. Ze was het tenslotte allebei. Ze was immers Sabina Quarles. Lang en lenig, blond en beeldschoon. Hij kon veel voor haar doen, in meerdere opzichten.

Ze liet ijskoud water over haar huid stromen voordat ze onder de douche vandaan kwam. Haar hele lichaam tintelde terwijl ze zich afdroogde en een kam door haar haar haalde. Tenzij je heel aandachtig keek, kon ze gemakkelijk doorgaan voor vijfentwintig... achtentwintig?... negentwintig... Ze glimlachte. Het maakte niet uit. Veertien of achtennegentig, wat kon het haar schelen. Ze ging lunchen met Melvin Wechsler.

2

In de lift van het appartementengebouw drukte Sabina op de knop voor de parkeergarage. De kleine ijzeren kooi schudde toen hij naar beneden ging. Ze was wel eens bang voor aanranding of beroving, maar dan vooral omdat daarbij haar gezicht of lichaam beschadigd kon worden. De rest konden ze krijgen. Ze had nooit veel geld bij zich en kostbare juwelen bezat ze niet. Alle sieraden die ze door de jaren heen had gekregen, had ze verkocht. Ze deed belangrijker dingen met haar geld.

Haar auto was een kleine, zilverkleurige Mercedes 280 SL, een model dat niet meer werd gemaakt en waar geen vraag meer naar was. Een pittig wagentje, maar bepaald niet nieuw meer, zoals haar meeste bezittingen. Ze kocht kleding die bij haar paste en die haar goed stond. De nieuwste mode interesseerde haar niet. Ze droeg nu een witzijden rok met een split tot hoog op haar dij, en een diepblauwe zijden blouse die haar gebruide huid en blonde haar accentueerde. De eerste vier knoopjes wa-

ren opengelaten, en haar decolleté was genoeg om elke man te laten smachten van verlangen. Haar glanzende haar waaierde uit over haar rug, en haar perfect gemanicuurde nagels waren felrood gelakt, net als die van haar tenen in haar hooggehakte witte muiltjes. Ze scheurde in haar auto de garage uit naar de Bistro Gardens.

Op Wilshire Boulevard maakte ze een scherpe bocht naar rechts, bijna direct daarna nog een, en vervolgens reed ze door de hoge ijzeren hekken de oprijlaan in naar het Beverly Wilshire, waar ze tot stilstand kwam. Ze bleef in de auto op de parkeer knecht wachten, die met een warme glimlach naar haar toe kwam. Hij kende haar al jaren. Het was hem een genoegen zich over haar auto te ontfermen, want ze gaf een flinke fooi, en bovendien was ze een prachtige vrouw. Met een brede glimlach opende hij haar portier, waarna zij zich met haar lange benen uit de kleine wagen wurmde. Zoals gewoonlijk had ze met open dak gereden.

‘Dag mevrouw Quarles. Komt u hier vandaag lunchen?’ Met een glimlach die hem alles deed vergeten, antwoordde ze: ‘Hier ergens in de buurt. Wil jij mijn auto onder je hoede nemen?’ Het was een retorische vraag. Natuurlijk wilde hij Sabina Quarles van dienst zijn. Het was een genot om alleen al naar haar te kijken.

‘Dat spreekt vanzelf. Dan zie ik u straks.’ Hij gaf haar een reçu, waarna ze wegliep met een glimlach waardoor hij zich belangrijk en aantrekkelijk voelde. Hij keek naar het wiegende kontje in het witte rokje toen ze wegliep over de oprijlaan tot hij haar niet meer kon zien.

Ze zou zich gevleid voelen als ze wist wat voor effect ze op hem en de vier andere mannen had die haar bewonderend nastaarden. Slechts één van hen had haar herkend, maar daar ging het niet om. Mannen keken naar Sabina vanwege haar uiterlijk, de manier waarop ze zich bewoog, de persoonlijkheid die ze uitstraalde. Zonde eigenlijk dat haar carrière sinds die laatste film was blij-

ven steken. Ze had alleen maar de juiste rol nodig. En de juiste producer.

Ze wachtte tot het stoplicht op Wilshire Boulevard op groen sprong en stak over naar de plek waar de Brown Derby was geweest toen ze voor het eerst naar Hollywood kwam. Ze liep er snel voorbij. Het was al tien voor een en ze moest voortmaken. Maar eerst moest ze nog iets aan haar verschijning doen, en ze wist ook precies wat. Wat Sabina ook deed, ze deed het met uitgekiende berekening.

Ze kwam bij het geel-met-wit gestreepte baldakijn dat iedereen op Rodeo Drive kende als het heiligdom van Hollywoods mooiste vrouwen: Giorgio. Ze liep zwierig naar binnen en ging regelrecht naar de hoedenrekken tegenover de bar, van waarachter de barkeeper haar waarderend opnam.

‘Wilt u iets drinken, madame?’ vroeg hij met zijn Franse accent. Hij zou blasé moeten zijn door al die mooie vrouwen die hij zo vaak zag, maar Sabina was iets heel bijzonders. Glimlachend wees ze zijn aanbod af terwijl ze twee hoeden paste. Net toen ze precies had gevonden wat ze wilde, kwam er een verkoopster naar haar toe. Ze had Sabina even geobserveerd en wist dat ze haar naam moest kennen. Ze had haar hier al eerder gezien, hoewel Sabina zelden bij Giorgio kwam. Daar was het haar te duur, en ze kocht alleen iets nieuws voor bijzondere gelegenheden, zoals die keer dat ze met Mel naar de Academy Awards was geweest. Bij Giorgio zagen ze haar hooguit één keer per jaar. Ineens wist de verkoopster weer wie ze was. Sommige gezichten herkende ze meteen, maar nu herkende ze ook dat van Sabina.

‘Kan ik u helpen, mevrouw Quarles?’

‘Ik neem deze hoed.’ Sabina zag er voldaan uit. De hoed viel laag genoeg over haar voorhoofd om haar iets mysterieus te geven, maar niet zo laag dat hij haar opvallende smaragdgroene ogen overschaduwde. Eigenlijk gaf

hij haar meer expressiemogelijkheden. Het was een grote strohoed met een brede rand die perfect bij haar paste. Het was precies wat ze in gedachten had bij haar diepblauwe zijden blouse en haar hoog opgesneden rok. Het was nu vijf over een.

‘Mogen we u nog iets anders laten zien? Er zijn net enkele prachtige zijden blouses binnengekomen en een paar schitterende avondjurken.’ Ze hoopte meer dan een koop van vijftig dollar te sluiten, maar Sabina was hier volmaakt tevreden mee. Mel zou meer aan de lunch kwijt zijn. En wie weet wat hij verder nog van plan was. Vijftig dollar was niet veel als investering in haar carrière. Zo veel kon ze zich nog wel veroorloven.

‘Nee, dit is alles. Dank u.’

‘Onze Jacqueline de Ribes zijn binnen...’ Sabina glimlachte. ‘Ik heb er vorige week drie bij Saks gekocht.’ Drie Jacqueline de Ribes zou haar een half jaarinkomen hebben gekost.

De verkoopster liet zich niet uit het veld slaan. ‘We hebben er een paar exclusief voor ons. Fred heeft ze zelf uit Parijs gehaald.’ De vermaarde Fred Hayman, impresario van de fine fleur van Rodeo Drive, maar zelfs die geheiligde naam maakte geen indruk. Sabina keek opnieuw op haar horloge. Tien over een.

‘Ik moet ervandoor. Na de lunch kom ik terug.’ Of volgend jaar. Of misschien volgende week als hij een grote rol in zijn volgende film voor me heeft. Haar ogen hadden een blik die geen tegenspraak duldde. Die zei: geef me die verrekte hoed of ik ben weg. Maar ze had de hoed nodig voor de lunch met Mel. De verkoopster wist dat aandringen geen zin had.

‘Natuurlijk, mevrouw Quarles. Zal ik een paar dingen voor u apart houden?’ Godallemachtig, ze wist van geen opgeven, dacht Sabina toen het meisje eindelijk met de hoed naar een verborgen kassa liep. Het was kwart over een toen ze terugwam, waarna Sabina de hoed zorgvul-

dig opzette, verschikte, en haar haar naar achteren schudde. Het effect was spectaculair. Menigeen draaide zich om toen ze de winkel uit liep en zich van Rodeo naar Beverly en vervolgens naar North Canon haastte. Het was precies tien voor halftwee toen ze bij de Bistro Gardens arriveerde, waar ze een zwierige entree maakte. Ze zag er indrukwekkend uit. Ze was zich bewust van de gezichten die zich naar haar omdraaiden. Dat deden ze hier altijd om zeker te weten dat ze niemand over het hoofd zagen... Jack Nicholson... Barbra Streisand... Meryl Streep... Moet je kijken... Er werd constant gefluisterd. Maar nu werd er alleen gestaard. De blikken wendden zich af toen de gerant snel tussen de tafeltjes op haar afliep. De overvloed aan bloemen verhoogde de elegantie van het decor, waar de fleurig gestreepte parasols elke lunchtafel tegen de middagzon beschermden. ‘Madame?’ vroeg hij met een glimlach. ‘Ik heb een lunchafspraak met Melvin Wechsler.’ Haar ogen gleden over het gezicht van de gerant alsof ze het effect van de hoed wilde testen. Ze wist dat ze het juist had ingeschat. Het had net die combinatie van mysterie en lef die haar voor ogen had gestaan. Ze zag er geweldig uit. En in de verte, gezeten aan een rustig tafeltje op het terras, keek Melvin Wechsler naar haar. Hij keek naar de lange benen, de stevige borsten in de diepblauwe blouse, naar de ogen onder de hoed. Jezus, ze had het helemaal. Hij wist het. Ze was precies wat hij wilde. Maar dan ook precies. Hij glimlachte bij zichzelf toen ze ineens naast hem stond en op hem neerkeek. Ze was nog even sexy als altijd, misschien nog wel meer dan vroeger. Of begon zijn leeftijd hem parten te spelen en viel hij nu op oudere actrices? Maar dit was geen vrouw die haar beste tijd had gehad. Sabina Quarles was iemand om rekening mee te houden, een 9.9 op de schaal van Richter. Toen hij naar haar opkeek, voelde hij vlinders in zijn buik. Hij stond op en stak zijn hand uit. Hij had

lange, gespierde armen, een stevige handdruk, koele, lichtblauwe ogen en een zorgvuldig gekapte witte haardos. Mel Wechsler was vierenvijftig, maar hij had een veel jonger lichaam, zoals zoveel mannen in Hollywood. Hij tenniste elke dag, of althans zo vaak hij kon, en net als Sabina liet hij zich een paar keer per week masseren. Maar bij hem was er geen plastische chirurgie aan te pas gekomen. Hij zag er gewoon goed uit voor zijn leeftijd, en afgezien van zijn witte haar had hij zich makkelijk kunnen uitgeven voor iemand die tien jaar jonger was, maar dat deed hij niet.

‘Hallo, Sabina, hoe is het met je?’

‘Sorry dat ik te laat ben,’ zei ze glimlachend. Haar stem was dieper en zwoeler dan hij zich herinnerde. En hij kreeg een veelbelovend uitzicht op haar decolleté toen ze ging zitten. ‘Het verkeer in deze stad wordt met de dag waanzinniger.’ Vooral als je onderweg stopt om een hoed te kopen, dacht ze geamuseerd bij zichzelf.

Mel sloeg haar gade en herinnerde zich ineens weer haar katachtige sensualiteit. Ze was als een tengere, beeldschone poes die zich uitstrekte in de zon. ‘Ik hoop dat ik je niet te lang heb laten wachten.’

Zijn blauwe ogen keken diep in de hare. Hij was altijd aan het observeren en taxeren. De glimlach die hij haar schonk had jarenlang vrouwenharten gebroken, en anders wel hun weerstand. Het was een halve glimlach die wel zijn lippen maar niet zijn ogen beroerden. ‘Sommige dingen in het leven zijn de moeite van het wachten waard.’

Ze begon te lachen. Ze herinnerde zich weer hoe prettig ze het altijd had gevonden met hem te praten. Tegelijkertijd vroeg ze zich af waarom hij haar in zo lange tijd niet had gebeld. Hun wegen kruisten elkaar van tijd tot tijd, maar niet vaak genoeg. ‘Dank je, Mel.’

Hij bood haar een drankje aan en ze koos na enig nadenken voor een Bloody Mary. Toen ze zag dat hij mi-

neraalwater dronk, bedacht ze dat hij niet tot de gebruikelijke Hollywood-kliek hoorde. Deze man was een krachtige persoonlijkheid, en zijn succes was te danken aan hard werken en een geniaal inzicht. Hij had een magisch gevoel voor de juiste man of vrouw voor zijn tv-shows of films, en hij had het zelden mis. Dat was een van de vele dingen die ze in hem bewonderde. Melvin Wechsler was een eersteklas professional. En een verdomd aantrekkelijke man bovendien. Ze wist dat hij een langdurige verhouding had gehad met een heel grote Hollywood-ster. Ze waren onafscheidelijk geweest, en hij had haar in drie van zijn films een rol gegeven, maar toen was er iets misgegaan, en nu zagen ze elkaar niet meer. Zoals ieder ander in de stad had Sabina zich vaak afgevraagd waarom ze uit elkaar waren gegaan, maar hij had nooit meer over haar gesproken, en ook dat kon Sabina in hem waarderen. Hij was trots, koppig, en hij had stijl. Hij zou nooit publiekelijk zijn wonden likken. Zelfs over de grote tragedie in zijn leven wenste hij niet te spreken. Wat Sabina ervan wist had ze ergens gelezen of van vrienden gehoord. Jaren geleden was hij getrouwd geweest met Elizabeth Floyd, die dertig jaar terug een van de grootste sterren van Hollywood was geweest. Ze hadden elkaar ontmoet toen hij nog onder op de ladder van MGM stond. Hij was destijds hun veelbelovende wonderboy geweest, en Elizabeth stond toen al aan de top. Ze was voor Mel gevallen en enkele jaren later waren ze getrouwd. Niet lang daarna had ze zich uit de schijnwerpers teruggetrokken, zogenaamd tijdelijk vanwege de geboorte van hun eerste kind. Maar dat bleek een tweeling te zijn, twee identieke meisjes die sprekend op Liz leken, en ze was thuisgebleven om voor hen te kunnen zorgen.

Twee jaar later kregen ze een zoon, en heel af en toe kon je het jonge gezin ergens tegenkomen. Mel gaf hen niet prijs aan de pers, ook al was dat met Liz niet eenvou-

dig. Ze was zo mooi dat fotografen nog jarenlang achter haar aan zaten. Ze was een beroemdheid toen Sabina voor het eerst naar Hollywood kwam, ook al had Liz zich toen al teruggetrokken. God, wat was ze mooi geweest met haar natuurlijke rode haar en grote blauwe ogen. Ze had een roomblanke huid, een verblindende glimlach en een figuur dat mannen deed watertanden. Destijds was ze betrokken geweest bij de vrouwenbeweging en allerlei filantropische instellingen. Uiteindelijk kochten ze een huis in Bel Air en een ranch in de buurt van Santa Barbara. Hij was toen een volmaakte huisvader geweest, ook al had hij later met talloze actrices gescharreld. Mel had iets vaderlijks over zich, en iedereen die voor hem werkte, zei het gevoel te hebben tot een familie te behoren. Hij gaf om de mensen in zijn shows, en hij adoreerde Liz en de kinderen. Elk jaar gingen ze naar Europa, en ooit had hij hen meegenomen naar Israël. Het was een onvergetelijke reis geworden, en hij was woedend dat hij vroegtijdig werd teruggeroepen naar Los Angeles voor een conferentie die de televisie-maatschappij had belegd en die hij verplicht was bij te wonen. Hij liet Liz en de kinderen achter in Tel Aviv en beloofde binnen vier dagen terug te zijn. Hij vloog alleen naar huis voor de conferentie en zou direct daarna terugkomen. Maar de zaken liepen anders. Er was een gecompliceerd probleem met zijn belangrijkste show, en hij wist niet hoe het zou aflopen. Uiteindelijk liet hij alle hoop varen dat hij ooit nog naar Israël kon terugkeren, en hij drong er bij Liz op aan dat ze terugkwam naar huis, maar zij wilde nog een paar dagen in Parijs doorbrengen zoals ze voor het eind van hun trip van plan waren geweest, en ze wilde de kinderen niet teleurstellen. Op het moment dat ze aan boord van een El-Al-vliegtuig stapten, ging Mel opnieuw in vergadering en kreeg hij een onheilspellend voorgevoel. Hij keek op zijn horloge en vroeg zich af of het te laat was om haar te bel-

len. Hij wilde dat ze met Air France of met een andere luchtvaartmaatschappij vloog, maar vervolgens deed hij het af als onzin... Totdat hij het telefoontje kreeg. Het ministerie van Buitenlandse Zaken belde hem voordat hij het op het nieuws zou horen. Zeven Arabische terroristen waren aan boord van het vliegtuig gegaan en hadden het opgeblazen. Alle inzittenden, passagiers en bemanning, waren om het leven gekomen. Tweehonderdneven mensen gedood voor terroristische doeleinden... En ook Liz, en Barbie, en Deborah, en Jason... Wekenlang had hij rondgelopen als een zombie. Hij kon niet geloven dat dit was gebeurd... Als hij hen niet had achtergelaten... Als hij niet naar Amerika was teruggegaan... Als hij gebeld had... Het zelfverwijt bleef hem nog jarenlang achtervolgen. Het was een nachtmerrie waaruit hij niet meer kon ontwaken, en het enige wat hij wilde was dat hij samen met hen was omgekomen. Hij had nachtmerries over de vlucht, en bijna tien jaar lang was hij niet meer in een vliegtuig gestapt. Maar het verleden was onherroepelijk. Er was geen terugkeer mogelijk. Barbie en Deb waren twaalf geweest, Jason tien. Dit soort dingen las je in de krant of zag je op het nieuws. Maar nu was het hem overkomen. Zijn hele gezin weggevaagd door een bom van terroristen. In veel opzichten was zijn leven nooit meer hetzelfde geworden. Hij had zich begraven in zijn werk, en zijn acteurs beschouwde hij als zijn kinderen. Maar het waren zijn kinderen niet, en Liz was niet te vervangen. Nooit. En dat wilde hij ook niet. Sindsdien leefde hij met zijn herinneringen aan hen, en zo was het nog steeds. Natuurlijk waren er andere vrouwen geweest, hoewel pas na lange tijd. En één keer was de verhouding serieus. Maar hij was nooit getrouwd, en dat zou ook nooit gebeuren. Hij had er geen reden voor. Hoe rijk en succesvol hij ook was, hij had alles verloren. Hij werd filosofischer over het leven en sceptischer over het klatergoud van Hollywood, dat hij

toch serieus bleef nemen. Dat was een spel dat hij goedkende en dat hem bleef boeien. Maar er was een deur naar zijn hart die nooit meer zou opengaan. Die was dichtgeslagen toen dat telefoontje van Buitenlandse Zaken was gekomen. Toch was hij niet blind voor de schoonheid die hem elke dag omringde, en hij genoot van het gezelschap van de vrouwen met wie hij uitging. Maar altijd was er weer het moment van de waarheid wanneer hij 's avonds thuiskwam of de volgende ochtend weer alleen was. Dat was het ogenblik dat hij achterbleef met zijn herinneringen. En daarom stortte hij zich op zijn werk. Een gemakkelijke vlucht die hem soelaas gaf. Toch was er met zijn vrouw en kinderen een deel van zijn hart gestorven.

‘Wat heb je de laatste tijd zoal gedaan?’ Hij keek Sabina boven zijn glas glimlachend aan.

Sabina dacht aan de tragedie in zijn leven. Maar het was lang geleden en hij liep er niet mee te koop. Hij sprak er nooit over, behalve tegen heel intieme vrienden. Iedereen was geschokt door de dood van zijn vrouw en kinderen. Duizenden mensen waren naar de uitvaartdienst gekomen. Er had geen begrafenis plaatsgevonden, want er waren geen lichamen om te begraven.

‘Ik heb gehoord dat je vorig jaar een heel aardige film hebt gedaan.’ Hij had ook gehoord dat die ondanks goede kritieken bijna niets had opgeleverd. Maar hij had genoeg films met Sabina gezien om te weten wat haar mogelijkheden waren. Hij wist precies wie ze was en wat ze kon. En hij wilde haar. Meer dan ze besepte. Wat hem betrof had ze die hoed niet hoeven te kopen, ook al genoot hij van het effect terwijl hij haar met een sprankeling in zijn ogen zat te observeren. Het was het werk dat hem nu weer tot leven bracht, het werk waarvan hij hield en dat hem op de been had gehouden. Hij had jarenlang geleden onder zijn tragische verlies, maar hij had er ten slotte in berust en het beheerste niet langer zijn leven.

Zijn werk was nu zijn leven, en dat was maar beter ook. Zijn nieuwste project heette *Manhattan*, en Sabina was er geknipt voor.

Sabina glimlachte bij zijn opmerking. Alleen Mel zou het in zulke vriendelijke bewoordingen hebben uitgedrukt. Altijd een heer. Hij kon het zich veroorloven. Hij stond aan de absolute top van de wereld waarin hij werkte, en de tv-maatschappij kuste zijn voeten voor de geheide successen die hij produceerde. Hij verdiende een vermogen voor alle betrokkenen: voor zichzelf, de sponsors en de acteurs. En hij was genereus voor iedereen. Daarom was hij in alle opzichten aantrekkelijk, en Sabina dacht niet alleen aan haar carrière toen ze hem boven haar glas met een verleidelijke glimlach aankeek.

‘Die film was een flop. Een mooie flop, maar niettemin een flop.’

‘Je hebt goeie kritieken gekregen.’

‘O, zeker. Maar goeie kritieken brengen geen brood op de plank.’

‘Soms wel.’

‘Zeg dat maar tegen de producenten. Die willen de kassa horen rinkelen en hebben schijt aan goeie recensies.’ Ze wisten allebei dat het voor het grootste deel waar was.

‘Dat is het voordeel van tv.’ Zijn gezichtsuitdrukking veranderde niet, hoewel Sabina haar wenkbrauwen optrok en hij wist dat hij gevaarlijk terrein betrad. ‘Daar hebben kijkcijfers meer invloed op dan recensies op films.’ Eigenlijk bepaalden ze alles.

Ze keek hem geërgerd aan. ‘Die kijkcijfers zeggen helemaal niets, en dat weet je net zo goed als ik, Mel. Dat zijn een paar zwarte doosjes aan tv-toestellen van stompzinnige sukkel. En voor die kijkcijfers kwijlen of bibberen jullie allemaal. Geef mij maar een mooie film.’

‘Dus je moet nog steeds niets van tv hebben?’ Hij keek haar ontspannen aan en bestelde nog een Perrier.

‘Het is rotzooi.’ Onder haar hoed fonkelden haar ogen. Ze had tv altijd gehaat, en dat had ze hem meer dan eens duidelijk gemaakt.

‘Maar wel winstgevende rotzooi.’ Hij glimlachte.

‘Misschien, maar goddank heb ik me er nooit toe verlaagd.’ Ze keek hem zelfvoldaan aan, en hij voelde twijfel opkomen. Maar ze had het script van *Manhattan* nog niet gelezen. Als hij haar zo ver kon krijgen, dan zou ze er anders over denken.

‘Er zijn ergere dingen, Sabina. En je weet net zo goed als ik dat de meeste films nog grotere rotzooi zijn. En die geven net zo weinig voldoening als een rol in een tv-comedy.’

Sabina keek hem woedend aan. ‘Doe niet zo belachelijk, Mel. Je kunt tv niet met film vergelijken.’

‘Dat kan ik wel, en waarschijnlijk met meer recht dan ieder ander omdat ik op beide terreinen ervaring heb. Ze verschillen veel van elkaar, maar ze geven allebei voldoening en hebben allebei hun verdiensten. Wat is er mooier dan een goed gemaakte, langlopende tv-serie? Acteurs ontlenen daar waarschijnlijk meer bevrediging aan dan Gable ooit van *Gejaagd door de wind* heeft gekregen.’ Ze glimlachten allebei om de vergelijking. ‘Dat zou pas een film voor jou zijn geweest, Sabina.’

Ze schoot in de lach. Meestal nam ze zichzelf serieus, maar door Mel kon ze om zichzelf lachen. Hij wist precies hoe hij mensen kon ontwapenen, op hun gemak kon stellen, aan het lachen kon maken... Hij kon hen het gevoel geven dat ze belangrijk en succesvol waren.

Mel had diep over Sabina nagedacht voordat hij deze afspraak maakte. Ze werkte al jaren in Hollywood, minstens twintig jaar, misschien wel vijfentwintig. En nadat ze er zoveel jaren in had geïnvesteerd, verdiende ze meer erkenning dan ze kreeg. En dat was iets wat Mel Wechsler, of althans *Manhattan*, haar kon geven.

‘Vraag een willekeurige acteur in een langlopende tv-se-

rie hoe hij erover denkt, Sabina, en hij zal het volgende zeggen. Je krijgt week na week de kans je talent te tonen, je rol aan te scherpen, je prestaties te verbeteren. Wat zeg ik, veel acteurs eindigen als scriptschrijvers of regisseurs.'

'Waarschijnlijk uit zelfbehoud.' Ze keek hem aan van onder haar hoed en hij begon te lachen.

'Heeft iemand je ooit wel eens gezegd dat je koppig bent?'

'Alleen mijn agent.'

'Zelfs je ex niet?' Hij wist niet meer of ze getrouwd was geweest, maar toen ze haar hoofd schudde, herinnerde hij zich weer dat ze een eenling was, zoals veel vrouwen van haar leeftijd met hetzelfde beroep. Die waren zo met zichzelf, hun carrière en hun uiterlijk bezig dat ze geen tijd aan een echtgenoot wilden verspillen. En deden ze dat wel, dan hield het huwelijk meestal nog geen jaar stand. Toen ze elkaar voor het eerst ontmoetten, had het hem dwarsgezet dat ze nooit getrouwd was geweest. Hij ging liever om met vrouwen die een langdurige relatie met man en kinderen hadden gekend. Ze voldeden aan een behoefte in hem die hijzelf niet meer kon vervullen. Niet dat hij een ander gezin wilde, want hij was doodsbang het weer te verliezen, maar hij vond het heerlijk kinderen om zich heen te hebben.

'Ik heb nooit een man gevonden bij wie ik zou willen blijven.' Ze was eerlijk tegen hem. Sabina kwam er rond voor uit wie ze was en wat ze wilde. En ook dat ze tevreden was met haar huidige bestaan.

'Dat zegt niet veel goeds over de mannen in je leven.' Ze keken elkaar even recht in de ogen, totdat de kelner terugkwam om hun bestelling op te nemen en het gesprek een luchtiger wending nam.

Mel had deze zomer geen vakantieplannen. Hij had de ranch bij Santa Barbara verkocht, en als hij een paar dagen rust wilde, huurde hij een huis aan het strand van

Malibu, waar hij scripts las en zich ontspande. Maar daar had hij nu geen tijd voor. Hij was al weken in conclaaf met de tv-maatschappij en er was werk aan de winkel. Hij was bezig met de casting voor *Manhattan*, die de belangrijkste show in zijn soort zou worden, een project dat zijn weerga niet kende. 'En jij, Sabina? Heb jij nog plannen van de zomer?'

Ze schudde haar hoofd en prikte afwezig in haar salade. Toen keek ze naar hem op vanonder haar hoed, en heel even zag ze er zo kwetsbaar uit dat hij had willen roepen: 'Freeze!' om haar blik voor altijd vast te leggen. Maar het volgende moment was het verdwenen en haalde ze glimlachend haar schouders op.

'Ik moet een paar dagen naar San Francisco, maar verder ben ik de hele zomer hier.'

Hij wist dat ze geen werk had na de film van vorig jaar. Hij vroeg zich af of ze nooit wanhopig werd dat ze het niet verder had geschopt. Of misschien was ze er tevreden mee zoals het was, ook al achtte hij het niet waarschijnlijk bij een vrouw als Sabina. Hij hoopte maar dat ze de noodzaak voelde haar carrière op een hoger plan te brengen.

Bij de koffie bracht hij het onderwerp voorzichtig ter sprake. 'Ik wilde je eigenlijk vragen een script voor me te lezen.'

Haar ogen lichtten op met een warme gloed. Dit was precies wat ze had gehoopt, hoewel ze ook openstond voor de vraag of ze nog eens met hem uit wilde. Misschien kon ze allebei krijgen; Mel en een rol in zijn volgende film. Omdat hij nog maar zelden films maakte, was het des te vleierder dat hij aan haar had gedacht. Hoe dan ook, ze kon het werk goed gebruiken en ze vroeg zich af of hij dat wist. Hollywood was een stadje vol roddels, geruchten en slecht bewaarde geheimen. 'Heel graag. Ik neem aan dat je met een nieuwe film bezig bent?'